

De viering van de eerste dag van de week (8)

We bevinden ons in deze serie nog steeds in de dienst van de voorbereiding

Naast de klassieke vorm uit de Reformatorische traditie, te weten: verootmoediging, schuldbelijdenis, vergeving, lezing der wet (zoals uitgelegd door mijn collega in het vorige kerkblad) kennen we sinds de zestiger/zeventiger jaren van de vorige eeuw de Oecumenische vorm. Onder invloed van de liturgische beweging kreeg men ook in de protestantse kerken oog voor deze voor-reformatorische orde van dienst. En wel zodanig dat de oecumenische orde van dienst in de loop der jaren een vaste plek heeft verworven, ook in onze kerk. Het zou te ver voeren om op deze plaats het hoe en wat of waarom uit de doeken te doen. Ik beperk me dit keer tot het Kyrië en Gloria, of Gebed om ontferming, gevolgd door het loflied. Want ze horen bij elkaar, deze twee onderdelen uit de liturgie. Ze worden daarom ook vaak door woorden ingeleid die beide tot een eenheid willen maken: "Laten we Heer om ontferming aanroepen voor de nood van de wereld en zijn naam prijzen, want zijn barmhartigheid heeft geen einde" Als het ware in één beweging doet de samengekomen gemeente vanuit haar zorg om alle gebrokenheid in de schepping, een appèl op God, die groot is in ontferming. Zelf beleef ik het altijd zo: eerst mogen wij alle ellende voor Gods aangezicht brengen, alle dingen uit ons leven en uit de wereld waar wij met lege handen tegenover staan, of met open mond, alles dat ons machteloos maakt, alles waar we geen woorden voor hebben, alleen maar dit: 'Heer, ontferm U, Christus ontferm U, Heer ontferm U over ons'. Ondanks het feit dat dit gebed over de nood van de wereld gaat, voel ik er tegelijkertijd schuld in. Schuld over de dingen waarin ik tekort schiet, schuld van de mensheid, dat ze tot op heden niet in staat is iets meer van Gods Koninkrijk te verwezenlijken. Op die manier voelt het 'Kyrië Eleison', het 'Heer, ontferm U' niet alleen als een smeekbede maar ook als een belijden van schuld.

Deze last, deze onmacht brengen we voor het aangezicht van God en we smeken:

'Heer ontferm U, wees met ons begaan, doe ons weer herleven uit deze dood vandaan'

Het is goed om te vermelden dat het gebed om ontferming geen 'voorbeden-gebed' is. We brengen onze nood voor God en pas later in de dienst doen we voorbeden, bidden we actief om troost, verandering, hulp, inzicht, etc.

Niet voor niets volgt op dit gebed om ontferming een loflied. Vanuit de diepte van de nood is er een beweging omhoog. Anders hielden we het niet uit. Goddank, er is altijd perspectief, uitzicht, hoop, licht. Goddank! Uit de grond van ons hart zingen we ons op toonhoogte. We zingen niet zozeer ons grote geloof uit -hoe zouden we dat kunnen als we in nood gezeten zijn?-, maar eerder inhaleren we de woorden van lof en dank en eer aan de Allerhoogste, de Zoon en de Heilige Geest. Inhalerend zingen, dat is jezelf vullen met opgewekte liederen, lofzangen, - "songs of praise" zeggen de Engelsen zo mooi - om weer vervuld te raken van de trouw en goedheid van de Heer. Inhalerend lofzingen, tot in alle hoeken en gaten van je lijf, om opgetild te worden uit alles dat zonde is. En weer te weten: Gods trouw duurt langer dan alle kwaad en nood en dood.

Ds Diete Kits